

Czwartek, 10 września 2015 r.

P8_TA(2015)0322

30. i 31. sprawozdanie roczne z kontroli stosowania prawa UE (2012–2013)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 września 2015 r. w sprawie 30. i 31. sprawozdania rocznego z kontroli stosowania prawa UE (2012–2013) (2014/2253(INI))

(2017/C 316/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając 30. sprawozdanie roczne z kontroli stosowania prawa UE (2012) (COM(2013)0726),
 - uwzględniając 31. sprawozdanie roczne z kontroli stosowania prawa UE (2013) (COM(2014)0612),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji zatytułowane „Ocena projektu EU Pilot” (COM(2010)0070),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji zatytułowane „Drugie sprawozdanie z oceny projektu EU Pilot” (COM(2011)0930),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 marca 2002 r. w sprawie stosunków ze skarżącym w przedmiocie naruszeń prawa wspólnotowego (COM(2002)0141),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 kwietnia 2012 r. zatytułowany „Aktualizacja zasad postępowania w stosunkach ze skarżącymi w przedmiocie stosowania prawa unijnego” (COM(2012)0154),
 - uwzględniając Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie 29. sprawozdania rocznego z kontroli stosowania prawa UE (2011 r.) ⁽²⁾,
 - uwzględniając analizę zatytułowaną „Wpływ kryzysu na prawa podstawowe w poszczególnych państwach członkowskich UE – analiza porównawcza” ⁽³⁾,
 - uwzględniając pakiet lepszego stanowienia prawa przyjęty przez Komisję dnia 19 maja 2015 r.,
 - uwzględniając art. 52 i art. 132 ust. 2 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Spraw Konstytucyjnych i Komisji Petycji (A8-0242/2015),
- A. mając na uwadze, że w art. 17 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) określono zasadniczą rolę Komisji jako „strażniczki traktatów”;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 6 ust. 1 TUE Karta praw podstawowych Unii Europejskiej ma taką samą wartość prawną jak traktaty i obowiązuje instytucje, organy, biura i agencje Unii oraz państwa członkowskie przy stosowaniu przez nie prawa Unii (art. 51 ust. 1 karty);
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 258 ust. 1 i 2 TFUE Komisja przedstawia państwu członkowskiemu uzasadnioną opinię, jeżeli uzna, że uchybiło ono jednemu ze zobowiązań na mocy traktatów, i może skierować sprawę do Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli to państwo członkowskie nie dostosowuje się do uzasadnionej opinii w terminie określonym przez Komisję;

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

⁽²⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2014)0051

⁽³⁾ Departament Tematyczny C: Prawa Obywatelskie i Sprawy Konstytucyjne dla Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (2015).

Czwartek, 10 września 2015 r.

- D. mając na uwadze, że Porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską przewiduje wymianę informacji dotyczących wszystkich postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wszczętych na podstawie wezwań do usunięcia uchybienia, ale nie dotyczy nieformalnej procedury EU Pilot, która poprzedza wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia;
- E. mając na uwadze, że w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo do dobrej administracji definiuje się jako prawo każdej osoby do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia jej sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, a zgodnie z art. 298 TFUE instytucje, organy, biura i agencje Unii, wykonując swoje zadania, korzystają z wsparcia otwartej, efektywnej i niezależnej administracji europejskiej;
- F. mając na uwadze, że art. 51 Karty praw podstawowych UE ogranicza obowiązek stosowania się przez państwa członkowskie do postanowień karty wyłącznie w zakresie, w jakim stosują one prawo UE, ale nie przewiduje takiego ograniczenia zobowiązań nałożonych na mocy karty na instytucje, organy, biura czy agencje UE;
- G. mając na uwadze, że w kontekście niedawnego kryzysu finansowego państwa członkowskie musiały podjąć środki podważające prawo pierwotne UE, zwłaszcza przepisy dotyczące ochrony praw społecznych i gospodarczych;
1. zwraca uwagę, że zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną Parlamentu Europejskiego, Rady oraz Komisji z dnia 27 października 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających Komisja przesłała obu prawodawcom sprawozdanie z wdrożenia deklaracji;
 2. z zadowoleniem przyjmuje 30. i 31. sprawozdanie Komisji ze stosowania prawa UE i zauważa, że zgodnie z tymi sprawozdaniami czterema obszarami, w których głównie wszczynano przeciw państwom członkowskim postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego przy transpozycji w 2012 r., są transport, ochrona zdrowia i konsumentów, ochrona środowiska oraz kwestie związane z rynkiem wewnętrznym i usługami, natomiast w 2013 r. najbardziej problematycznymi obszarami były środowisko, ochrona zdrowia i konsumentów, rynek wewnętrzny i usługi oraz transport; przypomina jednakże, że taka ocena ex post nie zwalnia Komisji z obowiązku monitorowania w skuteczny i terminowy sposób stosowania i wdrażania prawa UE, a także zauważa, że Parlament mógłby pomagać w przeglądzie stosowania ustawodawstwa, wykorzystując swoje uprawnienia kontrolne w stosunku do Komisji;
 3. przypomina, że w Unii Europejskiej opartej na zasadzie praworządności oraz pewności i przewidywalności praw obywatele europejscy jako pierwsi muszą, zgodnie z przysługującym im prawem, mieć możliwość dowiadzywania się w sposób jasny, przystępny, przejrzysty i w odpowiednim czasie (również za pośrednictwem internetu), czy i jakie przepisy krajowe zostały dostosowane w drodze transpozycji prawa UE oraz jakie organy krajowe są odpowiedzialne za ich właściwe wdrażanie;
 4. zauważa, że obywatele i przedsiębiorstwa oczekują prostych, przewidywalnych i wiarygodnych ram regulacyjnych;
 5. wzywa Komisję, aby przy tworzeniu i ocenie przepisów prawnych zwracała większą uwagę na możliwe obciążenia dla MŚP;
 6. wzywa Komisję i państwa członkowskie do koordynacji działań na wcześniejszym etapie procesu ustawodawczego w celu skuteczniejszego wdrażania przyjętych ostatecznie przepisów;
 7. zauważa, że opóźnienia w transpozycji, nieprawidłowa transpozycja i niewłaściwe stosowanie prawa UE mogą prowadzić do różnic między państwami członkowskimi i naruszać równe warunki działania w UE;
 8. wzywa Komisję do jednakowego traktowania wszystkich państw członkowskich, bez względu na ich wielkość czy datę przystąpienia do UE;
 9. zwraca uwagę, że wdrożenie i transpozycja prawa UE w państwach członkowskich pozostają niespójne; zauważa, że obywatele, którzy chcą żyć, pracować lub prowadzić działalność gospodarczą w innym państwie członkowskim, spotykają się z codzienną rzeczywistością nieustannych trudności spowodowanych niejednorodnym wdrażaniem prawa UE do systemów prawnych poszczególnych państw członkowskich;

Czwartek, 10 września 2015 r.

10. przypomina, że Komisja jest na mocy art. 17 TUE odpowiedzialna za zagwarantowanie stosowania prawa Unii, w tym Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (art. 6 ust. 1 TUE), której przepisy obowiązują instytucje, organy, biura i agencje Unii oraz państwa członkowskie przy stosowaniu przez nie prawa Unii (art. 51 ust. 1 karty); przypomina, że Komisja ma uprawnienia do wszczynania postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na mocy art. 258–260 TFUE w celu zagwarantowania poszanowania prawa UE; apeluje jednakże do Komisji o ułatwienie Parlamentowi wypełniania roli współustawodawcy dzięki dostarczaniu mu odpowiednich informacji i zachowaniu odpowiedzialności przed nim;

11. odnotowuje, że łącznie 731 postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego zamknięto, ponieważ państwa członkowskie, których te postępowania dotyczyły, wykazały zgodność swojego prawa z prawodawstwem UE; podkreśla, że w 2013 r. Trybunał Sprawiedliwości wydał 52 wyroki na mocy art. 258 TFUE, z czego 31 wyroków (59,6 %) zapadło na niekorzyść państw członkowskich; aby umieścić te dane statystyczne w kontekście, przypomina, że do chwili obecnej 3 274 wyroki (87,3 %) wydane przez Trybunał w postępowaniach w sprawie uchybienia zapadły na korzyść Komisji; zwraca się do Komisji o zwrócenie szczególnej uwagi na faktyczne egzekwowanie wszystkich tych wyroków;

12. wyraża zadowolenie w związku z rosnącym stosowaniem przez Komisję kierowanych do państw członkowskich planów wdrażania dotyczących nowych aktów prawnych UE, gdyż zwiększa to prawdopodobieństwo terminowego i właściwego wdrożenia, zapobiega problemom z transpozycją i stosowaniem aktu, a w konsekwencji ma wpływ na liczbę składanych petycji, które się do niego odnoszą;

13. przypomina o konieczności koncentrowania się przez Komisję na skutecznym rozwiązywaniu problemów, skutecznym zarządzaniu i skutecznych środkach zapobiegawczych, jednak sugeruje, że Komisja powinna także pomyśleć o nowych sposobach, innych niż oficjalne postępowania w sprawie uchybienia, aby poprawić transpozycję i egzekwowanie prawa UE;

14. uważa, że ustawodawstwo UE musi być właściwie i niezwłocznie transponowane do porządku prawnego każdego państwa członkowskiego; nalega, by organy państw członkowskich unikały praktyk „nadmiernie rygorystycznego wdrażania”, ponieważ często prowadzi to do widocznych rozbieżności w procesie wdrażania na szczeblu państwa członkowskiego, co z kolei osłabia poszanowanie ustawodawstwa Unii Europejskiej, ponieważ obywatele nabierają świadomości występowania wyraźnych różnic w UE; wskazuje na dalszą potrzebę zacieśnienia współpracy między posłami do Parlamentu Europejskiego a komisjami do spraw europejskich w parlamentach narodowych i regionalnych; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzoną w traktacie lizbońskim innowację, dzięki której Trybunał Sprawiedliwości na wniosek Komisji będzie mógł nakładać na państwa członkowskie kary za opóźnienia w transpozycji, bez konieczności czekania na drugi wyrok; wzywa instytucje UE (Radę, Komisję, EBC) do przestrzegania prawa pierwotnego UE (traktaty i Karta praw podstawowych) przy tworzeniu aktów prawa wtórnego lub przyjmowaniu strategii w dziedzinach gospodarczych i społecznych, które mają wpływ na prawa człowieka i wspólne dobro;

15. odnotowuje używanie przez Komisję pojęcia „nadmiernie rygorystyczne wdrażanie”, które odnosi się do obowiązków wykraczających poza wymogi UE i oznacza nadmiar norm, wytycznych i procedur nagromadzonych na krajowym, regionalnym i lokalnym szczeblu, kolidując z oczekiwanymi celami polityki; apeluje do Komisji, by jednoznacznie zdefiniowała to pojęcie; podkreśla, że w takiej definicji należy jasno zaznaczyć, iż państwa członkowskie mają prawo do ustanowienia surowszych norm tam, gdzie to konieczne, a jednocześnie uwzględnić duże znaczenie lepszej harmonizacji we wdrażaniu prawa unijnego w dziedzinie ochrony środowiska dla funkcjonowania rynku wewnętrznego;

16. zauważa, że spadek liczby postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu opóźnień w transpozycji w 2012 r. w porównaniu z rokiem poprzedzającym był w głównej mierze spowodowany faktem, że w 2012 r. było mniej dyrektyw do transpozycji w porównaniu z poprzednimi latami; przyznaje jednakże, że dane statystyczne za 2013 r. pokazują rzeczywisty spadek liczby postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu opóźnień w transpozycji, gdyż liczba otwartych postępowań tego rodzaju osiągnęła w 2013 r. poziom najniższy od pięciu lat, co można uznać za pozytywny wynik wprowadzenia do art. 260 ust. 3 TFUE procedury przyspieszonej umożliwiającej nakładanie kar w przypadku braku transpozycji;

17. zauważa, że spadek liczby postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu opóźnień w transpozycji w latach 2013, 2012 i ogólnie w ciągu ostatnich pięciu lat można wytłumaczyć częstszym korzystaniem z platformy EU Pilot oraz z innych mechanizmów (w tym SOLVIT 2), a także wprowadzeniem do art. 260 ust. 3 TFUE procedury przyspieszonej umożliwiającej nakładanie kar w przypadku braku transpozycji; podkreśla, że terminowa transpozycja dyrektyw powinna pozostać głównym priorytetem w Komisji, a terminy transpozycji muszą być egzekwowane;

Czwartek, 10 września 2015 r.

18. podkreśla, że wzrost liczby nowych spraw EU Pilot dotyczących w szczególności środowiska, podatków, wymiaru sprawiedliwości i unii celnej w badanym okresie oraz spadek liczby wszczynanych postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wskazuje na pozytywne tendencje w państwach członkowskich dotyczące wdrażania prawa UE, dowodząc skuteczności EU Pilot we wczesnym rozwiązywaniu potencjalnych przypadków uchybienia; utrzymuje jednak, że należy poczynić więcej wysiłków w dziedzinie egzekwowania prawa UE, aby zwiększyć jego przejrzystość i kontrolowanie przez skarżących czy zainteresowane strony, i wyraża ubolewanie, że pomimo wielokrotnych apeli Parlament nadal ma niewystarczający dostęp do informacji o procedurze EU Pilot i nierozstrzygniętych sprawach; zauważa konieczność umocnienia statusu prawnego i legitymacji platformy EU Pilot i uważa, że można to osiągnąć tylko poprzez zapewnienie większej przejrzystości oraz większe uczestnictwo skarżących i Parlamentu Europejskiego;

19. dlatego ponownie wzywa Komisję do zaproponowania wiążących przepisów w formie rozporządzenia na mocy nowej podstawy prawnej, którą jest art. 298 TFUE, aby zagwarantować pełne poszanowanie prawa obywateli do dobrej administracji zgodnie z art. 41 Karty praw podstawowych;

20. przyznaje, że główna odpowiedzialność za właściwe wdrażanie i stosowanie prawa UE spoczywa na państwach członkowskich, i podkreśla obowiązek przestrzegania przez instytucje unijne prawa pierwotnego UE przy opracowywaniu prawa wtórnego czy też podejmowaniu decyzji dotyczących polityki społecznej, gospodarczej lub innej, wdrażaniu i narzucaniu jej państwom członkowskim, a także kładzie nacisk na ich obowiązek wspomagania wszelkimi dostępnymi środkami państw członkowskich w działaniach na rzecz poszanowania demokratycznych i społecznych wartości oraz transpozycji ustawodawstwa UE w czasach polityki oszczędnościowej i ograniczeń gospodarczych, przypomina, że instytucje UE są związane zasadą pomocniczości oraz prerogatywami państw członkowskich;

21. wyraża zaniepokojenie, że skutkiem środków oszczędnościowych nałożonych na nadmiernie zadłużone państwa członkowskie UE i włączonych następnie do aktów prawa wtórnego UE przed ich transpozycją do prawa krajowego, w okresie objętym przedmiotowymi dwoma sprawozdaniami rocznymi, a zwłaszcza drastycznych cięć w wydatkach publicznych, było znaczne ograniczenie zdolności administracji państw członkowskich i systemów sądowiczych do wypełniania obowiązków z zakresu prawidłowego wdrażania prawa UE;

22. uważa, że państwa członkowskie stosujące programy dostosowań gospodarczych powinny nadal być w stanie wypełniać obowiązki z zakresu poszanowania praw społecznych i gospodarczych;

23. ponownie podkreśla, że instytucje UE, nawet jeśli działają jako członkowie grup międzynarodowych kredytodawców („trojki”), mają przestrzegać traktatów i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

24. podkreśla, że poszanowanie traktatów przez instytucje UE jest sprawą najwyższej wagi; zauważa, że Komisja musi pomagać państwom członkowskim we właściwym wdrażaniu prawa UE, aby zwiększyć poparcie dla UE i wiarę w jej legalność; zachęca Komisję do publikowania zastrzeżeń zgłaszanych przez państwa członkowskie podczas procesu wdrażania; podkreśla, że wsparcie parlamentów narodowych w transpozycji prawodawstwa odgrywa istotną rolę w udoskonaleniu stosowania prawa UE i w związku z tym wzywa do intensywniejszego dialogu z parlamentami narodowymi, w tym w przypadkach, gdy zgłaszane są zastrzeżenia dotyczące pomocniczości; zauważa kluczową rolę regularnych ocen ex post oraz znaczenie zwracania się o opinie parlamentów narodowych w celu odpowiedzi na zastrzeżenia lub złożoność prawodawstwa, która wcześniej mogła być niewidoczna;

25. zwraca uwagę, że prawo do złożenia petycji do Parlamentu jest jednym z filarów obywatelstwa europejskiego, o czym stanowi art. 44 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 227 TFUE; podkreśla, że prawo to dostarcza niezbędnych, choć niewystarczających instrumentów do zwiększenia społecznego udziału w procesie podejmowania decyzji w UE, a także odgrywa istotną rolę w identyfikowaniu i ocenie potencjalnych braków i naruszeń przy wdrażaniu prawodawstwa UE przez państwa członkowskie oraz w informowaniu o tym instytucji unijnych; w tym kontekście podkreśla kluczową rolę Komisji Petycji jako skutecznego łącznika między obywatelami UE, Parlamentem, Komisją i parlamentami narodowymi;

26. z zadowoleniem przyjmuje uznanie przez Komisję istotnej roli, jaką odgrywają skarżący, pomagając w wykrywaniu przypadków naruszenia prawa UE;

Czwartek, 10 września 2015 r.

27. przypomina, że instytucje europejskie, a w szczególności Komisja i Rada, muszą w pełni stosować prawo UE i unijne orzecznictwo w dziedzinie przejrzystości i dostępu do dokumentów oraz przestrzegać go; w związku z tym wzywa do skutecznego stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁽¹⁾ oraz odnośnych wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;

28. podkreśla, że UE powstała jako unia oparta na praworządności i poszanowaniu praw człowieka (art. 2 TUE); ponownie podkreśla, że uważne monitorowanie działań i zaniechań państw członkowskich i instytucji UE ma zasadnicze znaczenie, a także podkreśla, że liczba petycji kierowanych do Parlamentu i skarg do Komisji dotyczących problemów uznanych za rozwiązane przez Komisję pokazuje, iż obywatele wykazują większe zainteresowanie koniecznością lepszego stosowania prawa UE; apeluje do Komisji o szybsze i bardziej wyraźne reagowanie na informacje od obywateli dotyczące naruszeń prawa UE;

29. zwraca uwagę na dużą liczbę postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom zamkniętych w 2013 r. przed przekazaniem ich do Trybunału Sprawiedliwości, zauważając, że zaledwie około 6,6 % wszystkich spraw zakończyło się orzeczeniem Trybunału; uznaje zatem, iż istotne jest monitorowanie w dalszym ciągu działań państw członkowskich, z uwzględnieniem faktu, że pewne petycje ciągle dotyczą problemów nadal występujących po zamknięciu sprawy;

30. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja przywiązuje coraz większą wagę do petycji jako źródła informacji zarówno o skargach obywateli przeciwko władzom publicznym, w tym UE, jak i potencjalnych naruszeniach prawa UE podczas jego wdrażania w praktyce, o czym świadczy fakt, że w dwóch sprawozdaniach rocznych poświęciła petycjom szczególną uwagę; odnotowuje, że towarzyszył temu odpowiedni wzrost liczby petycji przekazywanych Komisji Europejskiej przez Komisję Petycji z wnioskiem o informacje; wyraża jednak żal z powodu opóźnień w udzielaniu odpowiedzi przez Komisję, gdy w przypadku wielu petycji proszona jest ona o przedstawienie opinii;

31. zauważa również potrzebę konstruktywnego dialogu z państwami członkowskimi w ramach Komisji Petycji i zwraca się do państw członkowskich, których dotyczą odnośne petycje, o wysyłanie przedstawiciela, który uczestniczyłby w posiedzeniach tej komisji;

32. wskazuje, że petycje przedstawione przez obywateli UE odnoszą się do naruszeń prawa UE, w szczególności w dziedzinie praw podstawowych, spraw wewnętrznych, wymiaru sprawiedliwości, rynku wewnętrznego, zdrowia, konsumentów, transportu, podatków, rolnictwa, rozwoju obszarów wiejskich i ochrony środowiska; uważa, że petycje świadczą o tym, iż nadal częste i powszechne są przypadki niepełnej transpozycji lub że przepisy nie są właściwie egzekwowane, co w efekcie wiedzie do niewłaściwego stosowania prawa UE; podkreśla, że taka sytuacja wymaga wzmocnienia wysiłków ze strony państw członkowskich oraz nieustannego monitorowania przez Komisję; w szczególności podkreśla, że złożono dużo petycji, w których sygnalizowano występowanie zjawiska dyskryminacji wobec osób niepełnosprawnych i przeszkód, jakie napotykają;

33. zwraca uwagę, że wciąż trudny jest dialog z niektórymi państwami członkowskimi i regionami, które niechętnie odnoszą się do wniosków o dostarczenie dokumentacji lub przedstawienie wyjaśnień;

34. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie służb Komisji do usprawnienia wymiany informacji z Komisją Petycji i pragnie ponowić swoje postulaty dotyczące:

a) poprawy komunikacji między obiema stronami, w szczególności w odniesieniu do wszczynania przez Komisję i przebiegu postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom, w tym procedur w ramach systemu „EU Pilot”, aby zagwarantować, że Parlament jest w pełni informowany z myślą o nieustannej poprawie prowadzonych przez niego prac ustawodawczych;

b) starań, jakie należy podjąć, aby wszelkie istotne informacje dotyczące petycji w odniesieniu do dochodzenia i postępowania w sprawie uchybienia docierały do Komisji Petycji w rozsądnym terminie, co umożliwi tej komisji skuteczniejszą odpowiedź na wnioski obywateli;

c) uwzględniania przez Komisję sprawozdań Komisji Petycji, w szczególności wniosków i zaleceń w nich zawartych, przy sporządzaniu komunikatów i przygotowywaniu nowelizacji aktów prawnych;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

Czwartek, 10 września 2015 r.

35. wyraża ubolewanie, że Parlament, który bezpośrednio reprezentuje obywateli europejskich i jest obecnie pełnoprawnym współustawodawcą odgrywającym coraz większą rolę w procedurach składania skarg, w szczególności dzięki pytaniom parlamentarnym lub za pośrednictwem działalności Komisji Petycji, nie dysponuje jeszcze przejrzystymi i przekazywanymi automatycznie na czas informacjami o wdrażaniu prawa UE, pomimo że takie informacje są niezbędne, nie tylko jako sposób poprawy dostępu i pewności prawa dla obywateli europejskich, ale również do wprowadzania zmian mających na celu poprawę przepisów; uważa, że lepsza komunikacja między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi mogłaby stanowić pomocny krok w tym zakresie; nawołuje do skuteczniejszej i bardziej wydajnej współpracy między instytucjami UE i oczekuje, że Komisja zastosuje w dobrej wierze klauzulę zawartą w zmienionym porozumieniu ramowym w sprawie stosunków z Parlamentem, w której zobowiązuje się udostępnić „Parlamentowi zwięzłe informacje o wszystkich postępowaniach w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego od momentu wezwania do ich usunięcia, w tym, na wniosek Parlamentu, [...] informacji o zagadnieniach, z którymi wiąże się dane postępowanie w sprawie uchybienia”;

36. zwraca się o opracowanie w ramach właściwych dyrekcji generalnych Parlamentu (DG IPOL, DG EXPO i DG ds. Analiz Parlamentarnych) autonomicznego systemu oceny ex post skutków głównych przepisów europejskich przyjętych przez Parlament w procedurze współdecyzji i zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, także w formie współpracy z parlamentami narodowymi;

37. odnotowuje, że Trybunał Sprawiedliwości zaznaczył, iż „szkody spowodowane przez instytucje krajowe [...] mogą prowadzić wyłącznie do odpowiedzialności tych instytucji, a sądy krajowe zachowują wyłączną właściwość w zakresie orzekania o wypłacie zadośćuczynienia za powstałe szkody”⁽¹⁾; z tego względu podkreśla, jak ważne jest wzmocnienie środków dochodzenia roszczeń dostępnych na szczeblu krajowym, które umożliwiają skarżącym dochodzenie praw w sposób bardziej bezpośredni i osobisty;

38. zauważa, że większość skarg składanych przez obywateli w dziedzinie sprawiedliwości dotyczy swobody przemieszczania się i ochrony danych osobowych; powtarza, że prawo do swobodnego przemieszczania się jest jedną z czterech podstawowych swobód unijnych zapisanych w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i gwarantuje się ją wszystkim obywatelom Europy; przypomina, że prawo obywateli UE do swobodnego przemieszczania się, pobytu i pracy w innych państwach członkowskich należy zagwarantować i chronić jako jedną z podstawowych swobód Unii Europejskiej;

39. podkreśla, że pełna transpozycja i skuteczne wprowadzenie w życie wspólnego europejskiego systemu azylowego jest absolutnym priorytetem; wzywa państwa członkowskie do dołożenia wszelkich starań, aby transpozycja odbywała się prawidłowo, w terminie i w pełnym wymiarze;

40. zauważa, że w obszarze spraw wewnętrznych w 2012 r. wszczęto 22 postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom, a w 2013 r. – 44; ubolewa nad faktem, że w 2013 r. większość postępowań z powodu opóźnień wszczęto w związku z opóźnioną transpozycją dyrektywy 2011/36/UE w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar; zauważa, że polityka azylowa pozostaje obszarem, którego dotyczy wiele skarg;

41. zauważa, że w obszarze sprawiedliwości w 2012 r. wszczęto 61 spraw w sprawie uchybienia zobowiązaniom, a w 2013 r. – 67; podkreśla, że większość tych spraw dotyczyła obywatelstwa i swobody przemieszczania się osób; ubolewa nad faktem, że większość postępowań z powodu opóźnień wszczęto w związku z opóźnioną transpozycją dyrektywy 2010/64/UE w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym; wyraża zaniepokojenie znacznym wzrostem liczby skarg w obszarze sprawiedliwości w 2013 r.;

42. z zadowoleniem przyjmuje znaczny postęp poczyniony w ciągu ostatnich pięciu lat w zakresie umacniania w UE prawa podejrzanych lub oskarżonych do obrony; podkreśla kluczową rolę terminowej, pełnej i prawidłowej transpozycji wszystkich środków określonych w harmonogramie działań Rady mających na celu umocnienie praw procesowych osób podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym; podkreśla, że środki te mają zasadnicze znaczenie dla funkcjonowania unijnej współpracy wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych;

⁽¹⁾ Zob. wyrok w sprawie 175/84.

Czwartek, 10 września 2015 r.

43. podkreśla, że handel ludźmi jest poważnym przestępstwem i stanowi naruszenie praw człowieka i godności ludzkiej, którego Unia nie może tolerować; ubolewa nad faktem, że rośnie liczba ofiar handlu ludźmi do UE i z UE; zaznacza, że mimo odpowiednich ram prawnych prawidłowe wdrożenie przepisów przez państwa członkowskie wciąż wymaga poprawy; podkreśla, że obecna sytuacja na Morzu Śródziemnym zwiększa tylko zagrożenie, jakie stanowi handel ludźmi, i zwraca się do państw członkowskich o zachowanie wyjątkowej surowości wobec osób odpowiedzialnych za takie przestępstwa oraz o możliwie najszybszą ochronę ofiar;

44. przypomina, że okres przejściowy przewidziany w Protokole nr 36 do Traktatu z Lizbony wygaś z dniem 1 grudnia 2014 r.; podkreśla, że po wygaśnięciu tego okresu przejściowego musi nastąpić rygorystyczny proces oceny środków dawnego trzeciego filaru i ich wdrożenia do ustawodawstwa krajowym państw członkowskich; zaznacza, że od kwietnia 2015 r. Parlament nie jest informowany o obecnej sytuacji każdego obowiązującego przed Traktatem z Lizbony instrumentu prawnego w dziedzinie współpracy sądowej i policyjnej w każdym państwie członkowskim; wzywa Komisję do przestrzegania zasady lojalnej współpracy i do jak najszybszego udostępnienia Parlamentowi tych informacji;

45. przypomina, że w konkluzjach Rady Europejskiej z czerwca 2014 r. uznano spójną transpozycję, skuteczne wdrożenie i umocnienie istniejących instrumentów prawnych i środków politycznych za nadrzędny priorytet w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości na następne pięć lat; zwraca się do Komisji o położenie większego nacisku na nadzorowanie unijnego ustawodawstwa i zapewnienie jego faktycznego wdrożenia przez państwa członkowskie; uważa, że musi to być priorytetem politycznym z uwagi na często obserwowany znaczny rozdźwięk między polityką przyjętą na szczeblu unijnym a jej wdrożeniem na szczeblu krajowym; zachęca parlamenty narodowe do większego zaangażowania się w debatę europejską i w monitorowanie stosowania prawa unijnego, w szczególności w obszarze spraw wewnętrznych;

46. podkreśla, że w rezolucji z dnia 11 września 2013 r. w sprawie języków europejskich zagrożonych wymarciem oraz różnorodności językowej w Unii Europejskiej ⁽¹⁾ Parlament przypomniał Komisji o konieczności zwrócenia uwagi na to, iż polityka prowadzona w niektórych państwach członkowskich i regionach zagraża przetrwaniu języków używanych w ich obrębie, nawet jeżeli języki te nie są zagrożone w kontekście europejskim, a także wezwał Komisję do przeanalizowania przeszkód administracyjnych i ustawodawczych, z jakimi borykają się projekty związane z językami zagrożonymi w danych niewielkich wspólnotach językowych; w związku z tym wzywa Komisję, by dokonując oceny stosowania prawa UE, brała gruntownie pod uwagę prawa osób należących do mniejszości;

47. podkreśla, że konieczne jest rozszerzenie dostępu obywateli do informacji i dokumentów dotyczących stosowania prawa UE nie tylko w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, lecz także w innych obszarach polityki; wzywa Komisję do określenia najlepszych sposobów osiągnięcia tego celu, wykorzystania istniejących narzędzi komunikacji z myślą o zwiększeniu przejrzystości, a także do zapewnienia właściwego dostępu do informacji i dokumentów dotyczących stosowania prawa UE; wzywa Komisję do zaproponowania prawnie wiążącego instrumentu w ramach procedury administracyjnej dotyczącego rozpatrywania skarg obywateli;

48. przypomina, że sprawne funkcjonowanie rzeczywistej europejskiej przestrzeni sprawiedliwości opartej na poszanowaniu różnych systemów prawnych i tradycji państw członkowskich ma podstawowe znaczenie dla UE, zaś pełne, prawidłowe i terminowe wdrażanie ustawodawstwa unijnego to wstępny warunek realizacji tego celu;

49. podkreśla, że poprawa wdrażania jest jednym z priorytetów siódmego unijnego programu działań w zakresie środowiska;

50. ubolewa nad faktem, że państwa członkowskie nadal często transponują przepisy UE w dziedzinie środowiska i zdrowia z opóźnieniem, nieprawidłowo albo stosują je niewłaściwie; zauważa, że z 31. sprawozdania rocznego Komisji na temat stosowania prawa UE wynika, że w 2013 r. najwięcej postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego dotyczyło środowiska; przypomina, że koszty związane z brakiem realizacji polityki ochrony środowiska – w tym koszty postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego – są wysokie i szacowane na około 50 mld EUR rocznie (COWI i in., 2011); podkreśla ponadto, że realizacja polityki ochrony środowiska mogłaby przynieść wiele korzyści społeczno-gospodarczych, które nie zawsze są ujmowane w ocenach kosztów i korzyści;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2013)0350

Czwartek, 10 września 2015 r.

51. wzywa Komisję do wykazywania większej stanowczości w kwestii stosowania przepisów unijnych w dziedzinie ochrony środowiska oraz do przeprowadzenia szybszych i skutecznych dochodzeń w sprawie naruszeń dotyczących zanieczyszczenia środowiska;
 52. wzywa Komisję do podjęcia bardziej zdecydowanych działań przeciwko opóźnieniom w transpozycji dyrektyw środowiskowych oraz do częstszego stosowania kar pieniężnych;
 53. wzywa Komisję do przedstawienia nowego wniosku dotyczącego dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach środowiskowych oraz wniosku dotyczącego kontroli środowiskowych, w miarę możliwości bez zwiększania biurokracji i kosztów administracyjnych;
 54. zwraca uwagę na potrzebę utrzymania wysokiego poziomu ochrony środowiska i przestrzega przed kojarzeniem dużej liczby naruszeń z koniecznością uchwalania mniej ambitnych przepisów środowiskowych.
 55. wyraża zaniepokojenie tym, że w swojej polityce komunikacyjnej dotyczącej programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT) Komisja wyolbrzymia trudności z wdrażaniem przepisów w dziedzinie środowiska i zdrowia; podkreśla, że programu REFIT nie powinno się wykorzystywać do kwestionowania norm w zakresie środowiska, bezpieczeństwa żywności i zdrowia; uznaje potrzebę wprowadzenia lepszych uregulowań prawnych i jest zdania, że celem uproszczeń regulacyjnych powinno być między innymi rozwiązanie problemów z wdrażaniem; uważa, że wyniki programu REFIT powinny być przedstawiane obywatelom i przedsiębiorstwom w jak najbardziej przystępny sposób;
 56. z zadowoleniem przyjmuje nową praktykę, zgodnie z którą Komisja może w uzasadnionych przypadkach zwrócić się do państw członkowskich o dołączenie dokumentów wyjaśniających, gdy informują Komisję o przyjętych środkach transpozycji; ponawia jednak swój apel o wprowadzenie obowiązkowych tabel korelacji dotyczących transpozycji dyrektyw, które byłyby dostępne we wszystkich językach UE, a także wyraża ubolewanie, że program REFIT został przyjęty jednostronną decyzją Komisji, bez prawdziwego dialogu na forum społeczeństwa i parlamentów;
 57. podkreśla, że w związku z programem REFIT Komisja powinna usprawnić dialog dotyczący sprawności regulacyjnej, prowadzony z obywatelami, państwami członkowskimi, przedsiębiorcami i całym społeczeństwem obywatelskim, aby zapewnić utrzymanie wysokiej jakości oraz społecznych aspektów prawodawstwa UE, jak również dopilnować, żeby postęp w jednej dziedzinie nie odbywał się kosztem innej;
 58. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
-